

Rechizitoriu sau pamflet politic?

Problema terorismului din Europa occidentală constituie un subiect deosebit de sensibil și greu de digerat. Din câte știm, în fostele țări zise socialiste, asemenea acte soldate cu victime, nu prea au avut loc. Oare presupusa tentativă teroristă de la 1 decembrie 2015, dejucată (?) de autoritățile române în preziua defilării militare organizate la Târgu Secuiesc de ziua națională a țării reprezintă excepția care întărește regula? Cei doi tineri învinuiți, Szócs Zoltán și Beke István Attila au fost arestați preventiv timp de șase luni de zile, măsură care inițial a fost înlocuită cu arestul la domiciliu, modificată la rândul ei în control judiciar.

Szócs Zoltán a fost trimis în judecată pentru instigare de atentat contra unei colectivități, săvârșită în condițiile Legii nr. 535/2004 – privind prevenirea și combaterea terorismului și instigare la infracțiunea de nerespectare a materiilor explozive – iar Beke István Attila a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de tentativă la atentat contra unei colectivități și la infracțiunea de nerespectare a materiilor explozive.

Potrivit comunicatului de presă emis de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) la data de 23 octombrie 2015 Serviciul Român de Informații (S.R.I.) a sesizat D.I.I.C.O.T. cu privire la faptul că membrii organizației autohtone din județul Covasna a grupării naționalist-extremiste „Mișcarea de Tineret 64 de Comitate” (HVIM) desfășoară acțiuni împotriva ordinii constituționale de natură a pune în pericol securitatea națională. Deîndată s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la infracțiunea de acțiuni împotriva ordinii constituționale. S-a mai precizat că suspectul Beke ar fi procedat la pregătirea detonării de la distanță a unei bombe artisanale, care trebuia să fie amplasată într-o ladă de gunoi de pe trotuarul de lângă carosabilul din piața centrală a municipiului Târgu Secuiesc, unde urma să defileze armata română.

Motivarea sentinței Curții de Apel din București, prin care s-a dispus arestarea preventivă a lui Beke István Attila – reținut abia cu câteva ore înainte de începerea manifestației comemorative de la 1 decembrie 2015 – a fost prezentată de TVR 1. Potrivit considerentelor hotărârii Curții de Apel (confirmate și prin decizia ICCJ), vinovăția lui Beke, acuzat că la 1 decembrie 2015 ar fi încercat să detoneze o bombă artizanală, era dovedită cu trei probe: petardele de categoria a doua și a treia confiscate de la el, telefonul celular cu care se poate detona o bombă de la distanță, de asemenea confiscat, și o pereche de ochelari cu care poți vedea și pe timp de noapte. Văzând șubrezenia acestor probe materiale, de la bun început se puteau formula două întrebări încuietoare. Mai întâi, dacă cercetările au fost începute la 23 octombrie 2015, de ce s-a așteptat cu dejucarea „atentatului” până la 1 decembrie 2015, ziua națională a României, atunci când se comemora faptul că Adunarea de la Alba Iulia s-a pronunțat, în anul 1918, în favoarea alipirii Transilvaniei la România? Este posibil ca prin

¹ *Avocat, Baroul Târgu Mureș*
kincsesel@gmail.com

Manuscris primit la 25 februarie 2017

alegerea datei reținerii lui Beke István Attila să se fi urmărit întărirea suspiciunii istorice că „ungurii ne vor Ardealul”.

O altă întrebare: suspectul Beke, care potrivit acuzei, dorea să detoneze bomba ziua, la 1 decembrie, cu ocazia demonstrației, de ce a avut nevoie pentru săvârșirea actului „terorist” de ochelarii cu care poți vedea și pe timp de noapte? Să nu mai vorbim de faptul că procurarea și deținerea acestui tip de ochelari nu este interzisă – deci această probă nu dovedește cu nimic vinovăția acestuia. Pe drept cuvânt, se mai poate pune întrebarea: oare Beke nu și-a dat seama că detonând bomba amplasată pe trotuar ar fi omorât concitadinii de etnie maghiară, și nu pe soldații care defilau pe carosabil? Cât de verosimilă este acuzația că un maghiar cu sentimente naționale exagerate ar încerca să detoneze o bombă artizanală letală în modul și locul descris de D.I.I.C.O.T.?

Dat fiind faptul că probele materiale folosite pentru dovedirea acuzațiilor deosebit de grave nu sunt convingătoare, rechizitoriul întocmit de Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) a fost completat, umflat cu o serie de alegații care încalcă grosolan prevederile art. 328 alin. (1) C.proc.pen.: „Rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei”.

Nedorind să lungim prea mult prezenta analiză, vom înșira numai telegrafic persoanele străine de faptele puse în sarcina inculpaților, dar invocate în dovedirea vinovăției acestora:

Csibi Barna, autodesemnat – în anul 2007 – „ministru de externe, în exil al Republicii Ținutului Secuiesc” (Csibi nu era în exil, în 2007, ci trăia la Miercurea Ciuc, oraș care nu este situat în Republica Ținutului Secuiesc, deoarece este reședința județului Harghita, unitate administrativ-teritorială a României);

Szász Endre István, originar din satul Sâmbriaș, comuna Hodoșa, județul Mureș, „arestat în anul 2009, la Budapesta”, sub acuzația de terorism. Firește, rechizitoriul nu explică cum de se săvârșesc acte teroriste împotriva României la Budapesta și care este legătura cu faptele puse în sarcina suspectilor Beke și Szöcs. Este drept, cele două capitale uneori sunt confundate de demnitarilor occidentali, dar de la D.I.I.C.O.T. putem avea alte pretenții!

Magyarosi Árpád, născut la Târgu Mureș, care la 16 aprilie 2009 „în urma unei acțiuni în forță a autorităților «de aplicare a legii» (??) din Bolivia, a fost împușcat mortal alături de Eduardo Rozsa Flores – cetățean ungaro-croato-bolivian și Michael Dwyer – cetățean irlandez, de trupele speciale boliviene în incinta hotelului Las Americas din Santa Cruz”. Vasăzică omorârea unor persoane, chiar suspectate de terorism fără judecată, în timp ce dormeau în camera lor din hotel potrivit rechizitoriului reprezintă o modalitate laudabilă de „aplicare a legii”!?

Zagyva György Gyula, membru al partidului parlamentar Jobbik, care în cursul anului 2009, în urma activităților extremist separatiste din ținutul Voivodina din Serbia a primit interdicția de a intra pe teritoriul Serbiei timp de 2 ani.

Am putea continua cu alte perle de agest gen, care exced cadrul legal al unui rechizitoriu corect întocmit și care nu reprezintă probe de vinovăție în prezenta cauză. Neîndoielnic, descrierea acestor fapte săvârșite de persoane absolut străine de Târgu Secuiesc – unii dintre ei nici măcar nu mai sunt în viață – nu au ce căuta într-un rechizitoriu legal întocmit, deoarece

nu pot fi folosite ca probe de vinovăție împotriva inculpaților de azi. Se știe, aceștia nu au fost în Bolivia sau în Voivodina și nici nu au cunoscut persoanele înșirate în rechizitoriu din considerente greu de explicat!

Cea mai stupidă probă de „vinovăție” se referă la invocarea faptului că în anul 1984 (!), la Sfântu Gheorghe, județul Covasna, a avut loc explozia unui dispozitiv improvizat, amplasat pe statuia lui Mihai Viteazul, situată în centrul localității. Bomba artizanală a omorât un copil (*n.n.* de naționalitate maghiară) care se juca în respectivul perimetru. Se arată că ulterior autorul, cetățean român de etnie maghiară (nenominalizat!) s-a refugiat în Ungaria, de unde nu a fost extrădat, fiind protejat de cetățenia dublă obținută.

La data săvârșirii acestui atentat, inculpatul Szöcs Zoltán, născut în anul 1986, nu era în viață, iar Beke István avea 9 ani. Este știut, nimeni nu a fost condamnat pentru acest atentat, organizat, potrivit unei opinii cvasigenerale, în scopul dovedirii „pericolului” maghiar. În plus, în anul 1984, Ungaria comunistă i-a extrădat pe cetățenii români, indiferent de naționalitate. Politica maghiară numai după anul 1986 a fost modificată, abia de atunci a refuzat Ungaria extrădarea refugiaților politici (exemplul cel mai cunoscut fiind fuga în Ungaria a Nadiei Comăneci). Firește, un criminal de drept comun, un terorist care ar fi omorât un copil era extrădat și în anul 1984, și nu numai! Sunt convins, cererea de extrădare, cu indicarea autorului actului terorist nu există, este vorba de o minciună sfruntată inventată de redactorul actului de inculpare. Instituția dublei cetățenii a fost înființată de statul maghiar abia la 1 ianuarie 2011, deci nu putea fi aplicată în anul 1984! Pasajul analizat este absolut neadevărat și poate avea un singur scop: exaltarea sentimentelor antimaghiare, care nu constituie probe de vinovăție, în schimb reprezintă perdea de fum de camuflare a lipsei dovezilor de vinovăție.

Conflictul interetnic din 19-21 martie 1990, de la Târgu Mureș de asemenea este redat tendențios, cu alterarea adevărului istoric. Se trece sub tăcere faptul că au fost condamnați numai târgu-mureșenii care demonstau pașnic în centrul orașului, care au fost atacați de către țărani români induși în eroare, aduși în mod organizat de la 60 km, de pe Valea Gurghiului la Târgu Mureș, în scopul maltratării colectivității maghiare. Descrierea corectă a aceluși „martie negru” de tristă amintire poate fi citită pe domeniul (www.martienegru.ro). Din documentele și înregistrările video publicate se poate trage lesnicios concluzia că rechizitoriul, și sub acest aspect, este departe de adevăr.

Rechizitoriul întocmit la 18 mai 2016 de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, nici atunci când se referă la evenimente mai recente, și nu la cele din mileniul trecut, nu redă adevărul, fiind redactat cu nerespectarea obligației impuse de art. 328 C.proc.pen. Nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil, dreptul de a formula declarații după administrarea probei cu experimentul judiciar și a raportului de constatare tehnico-științifică. Nu a fost respectat nici principiul administrării în cursul urmăririi penale de probe atât în acuzare, cât și în apărare.

Cu privire la principala probă de vinovăție, anume înregistrarea audio a discuțiilor purtate în limba maghiară în mediul ambiental din cadrul ședinței HVIM Transilvania, din data de 10 octombrie 2015, și traducerile acestor înregistrări în limba română, pot fi aduse critici absolut fondate, după cum urmează:

În dosar nu se găsește transcrierea discuțiilor purtate în limba maghiară, ci doar traducerea acestora în limba română. Abia la termenul de judecată din 27 ianuarie 2017 atunci când

translatorul oficial a solicitat transcrierea textului în limba maghiară în vederea confruntării acestuia cu traducerea în limba română, s-a observat că textul discuțiilor purtate în limba maghiară nu a fost transcris! Procurorul de ședință s-a exprimat în sensul că nu este nevoie de transcriere, ba mai mult o asemenea transcriere ar fi ilegală (!?). Această opinie stranie, care încalcă prevederile art. 128 alin. (2) și (3) din Constituție a fost validată de instanța de judecată!? Opinia acuzei și instanței de judecată nu a fost acceptată de translator, care în lipsa transcrierii a refuzat să confirme exactitatea traducerii discuțiilor purtate în limba maghiară în limba română. La rândul său, avocatul lui Szócs Zoltán a insistat degeaba că transcrierea discuțiilor în limba maghiară nu numai că este legală, dar este obligatorie, instanța a rămas pe poziție! Punctul de vedere al avocatului este fortificat de art. 6 pct. 3 din Convenția europeană pentru drepturile omului, care garantează acuzatului și dreptul de a fi informat asupra naturii acuzației, adică asupra faptelor materiale pe care se fundamentează acuzația. Noțiunea de „informare detaliată” impune ca acuzatului să îi fie furnizate informații suficiente pentru a înțelege în mod precis învinuirea ce i se aduce. Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) de la Strasbourg s-a pronunțat în sensul necesității ca judecătorul sau procurorul să depună maximă diligență cu privire la modul în care se face notificarea acuzei, despre baza factuală și juridică a învinuirii care i se aduce inculpatului (*Mattochia c. Italiei*).

Din relatările ziaristului Szócs Levente, prezent în sala de judecată, am aflat că cele trei ședințe de judecată la care s-au administrat probe au infirmat categoric actul de acuzare, potrivit căruia, în cadrul discuțiilor din 23 octombrie 2015 cu privire la efectuarea presupusului act terorist propus, în realitate Beke István Attila a răspuns că: „o să vedem” („*meglátjuk*” și nu „*megcsináljuk*” = facem). În rechizitoriu apare traducerea măsluită, care conține un angajament ferm (facem), cu toate că el a spus doar atât: o să vedem! Potrivit acestui ziarist, din înregistrarea de trei ore a discuțiilor din luna octombrie 2015, instanța de judecată a admis doar audierea unui pasaj de 25 minute. El a conchis că înregistrarea realizată în limba maghiară nu este inteligibilă, fiind vorba despre discuții încâlcite, paralele, care în niciun caz nu confirmă presupusa stare de fapt redată prin rechizitor pe baza traducerii greșite, măsluite!

Acuzația privitoare la săvârșirea infracțiunii de tentativă teroristă, de atentat contra unei colectivități, cu respectarea normelor procedurii penale, putea fi legal formulată numai dacă în prealabil se stabilea printr-un raport de expertiză pirotehnică că din petardele confiscate la 1 decembrie 2015 se putea confecționa, în cel mult 12 ore (cât avea la dispoziție Beke István Attila până la parada militară din 1 decembrie), o bombă artizanală cu explozie teleghidată. Este greu de apărut faptul că fără o expertiză tehnică, care să dovedească posibilitatea montării unei bombe artizanale cu explozie teleghidată (din materialele confiscate de la Beke) să consideri că au fost dovedite elementele constitutive ale tentativei atacului terorist. Mai ales că asamblarea bombei artizanale trebuia finalizată în intervalul de timp sus indicat. În plus nu s-a identificat măcar un fitil cu ajutorul căruia bomba ansamblată în 12 ore putea fi detonată teleghidat.

Actele considerate preparatorii, descrise în rechizitoriu, nu erau suficiente pentru realizarea unui atac contra unei colectivități, la data de 1 decembrie 2015, la orele 10:45, atunci când au început la Târgu Secuiesc manifestațiile etnicilor români prilejuite de sărbătorirea Zilei Naționale a României.

Conform acuzelor inițiale, bomba trebuia să fie plantată într-un coș de gunoi de pe trotuar, unde în timpul defilării se află doar publicul spectator, adică localnicii de etnie maghiară. Îndoielile sunt multiplicare și de faptul că Beke era urmărit ca suspect pentru acte de terorism

de peste trei luni, dar a fost arestat tocmai la 1 decembrie. În acest mod s-a obținut amplificarea impactului mediatic, demonstrând astfel utilitatea și vigilența S.R.I.-știlor. Drept urmare, opinia publică a acceptat majorarea bugetară cerută de serviciile de informații în detrimentul altor instituții publice mai nevoiașe.

O altă întrebare care naște îndoieli: în cazul în care instigatorul Szócs Zoltán, „șeful” care ar fi dispus pregătirea și înfăptuirea actului preconizat, ar fi luat în serios rolul său de terorist, cum de a fost atât de prost încât s-a întors din străinătate la trei săptămâni după arestarea mult mediatizată a inculpatului Beke?

Pentru juriștii penaliști este de notorietate faptul că actele preparatorii în vederea săvârșirii vreunei infracțiuni volitive sunt deosebit de dificil de calificat. Șirul actelor pregătitoare oricând poate fi întrerupt, intervenind astfel desistarea, care în general înlătură răspunderea penală. Pentru a fi mai inteligibil, redau pledoaria susținută de cel mai renumit avocat al monarhiei austro-ungare, maestrul dr. *Károly Eötvös. Este vorba despre cazul unui spărgător cunoscut, cu multe antecedente, care a fost trimis în judecată pentru tentativă de spargere pe considerentul că a dat târcoale unei bănci, având asupra lui instrumente de spargere. Avocatul, spre stupefacția instanței de judecată, a propus condamnarea inculpatului apărât de el nu numai pentru infracțiunea de tentativă de spargere – câtă vreme avea asupra lui instrumentele necesare săvârșirii acesteia – ci și pentru tentativă de viol, deoarece avea asupra lui și scula potrivită săvârșirii acelei fapte. Instanțele de judecată de atunci l-au achitat pe inculpat în lipsă de probe.*

În rechizitoriu, în susținerea încadrării juridice a tentativei de atentat terorist, sunt înșirate „actele de inițiere, derulare a operațiunilor de documentare, achiziție și manipulare a mijloacelor necesare confecționării D.E.I.” (dispozitive explozive improvizate), dar cum am spus, nu există nicio probă materială care să confirme posibilitatea detonării teleghidate a bombei artisanale la 1 decembrie 2015 din materialele identificate, confiscate. Se redau ca dovezi de vinovăție simbolurile „cu conotații revizionist-iredentiste utilizate de «Mișcarea de Tineret 64 de Comitate» (HVIM)”.

Aceste probe de „vinovăție” pur și simplu fac abstracție de faptul că, după cum a subliniat de mai multe ori Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg, libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului acesteia și ale împlinirii fiecărei persoane. Potrivit CEDO, libertatea de exprimare privește nu numai „informațiile” sau „ideile” apreciate favorabil sau considerate ca inofensive sau indiferente, *dar și pe cele care contrariază, șochează sau neliniștesc*: aceasta este o exigență a pluralismului, a toleranței și a spiritului de deschidere într-o societate democratică. După mine, ideile inacceptabile îmbrățișate de HVIM trebuie să fie calificate cu respectarea practicii CEDO și nu pot fi reținute ca probe de vinovăție ale infracțiunilor puse în sarcina inculpaților.

Șubrezenia probelor de vinovăție privind actele teroriste puse în sarcina inculpaților prin rechizitoriu rezultă și din faptul că la termenul de judecată din 24 februarie 2017 președintele completului de judecată a ridicat problema schimbării încadrării juridice din terorism în acțiuni împotriva ordinii constituționale (art. 397 C.pen.). Cauza a fost amânată la data de 24 martie în vederea pregătirii apărării.

Nu este exclus ca amploarea dată luptei împotriva „teroriștilor” din Târgu Secuiesc, care în raport cu stadiul actelor considerate preparatorii, nu aveau cum să finalizeze atacul terorist la 1 decembrie 2015, să aibă o explicație credibilă. Este știut că, în țara noastră, activează vreo

șapte servicii secrete și fiecare vrea să dovedească necesitatea și utilitatea prezenței sale, deci există o concurență acerbă în combaterea așa zisului „iredentism maghiar”, pericol care este sistematic exagerat. Sunt convins că artizanii acestei lupte „eroice” sunt conștienți de faptul că integritatea teritorială a României și autoritatea de stat nu pot fi periclitare de câteva capete înfierbântate. Numai că pentru aceste servicii post (?) – securiste menținerea în conștiința publică și politică a „pericolului maghiar” este garanția unei meserii facile. După o muncă minimă, încasează salarii consistente și beneficiază de un statut social privilegiat. Este știut că poți ieși întotdeauna învingător în lupta cu un dușman cvasiinexistent. „Organizația celor 64 de comitate”, din care fac parte inculpații, este absolut marginală, era cvasinecunoscută de maghiarii din Transilvania înainte de izbucnirea scandalului Beke-Szócs. Este absolut exclus ca inculpații și organizația lor marginală să fie în stare să împiedice exercitarea autorității statului român în zona secuiască. Comunicatele D.I.I.C.O.T. și rechizitoriul conțin exagerări în privința pericolului lor social real. De altfel, două comunități conlocuitoare nu devin peste noapte dușmani doar pentru că există câțiva extremiști izolați, reali sau inventați. În actuala conjunctură internațională, îmbunătățirea relațiilor româno-maghiare este imperios necesară, iar exagerările juridico-politice de genul celor sus-analizate sunt absolut contraproductive.

P.S. Între timp, Szócs Zoltán și Beke István Attila au fost condamnați pe 7 aprilie 2017, de Curtea de Apel București, la 10 luni și 8 zile, respectiv 11 luni și 6 zile pentru „folosirea materialelor pirotehnice fără drept”.